

Драган Симовић

ДУХ ОГЊИШТА

оцу Милети

Иза година лутања, вратих се
у завичај. . .

Пред кућом од камена и брвана,
шумео је стари орах. Небо је било
румено, и пиркаше топао вечерњи
лахор, преко осоја и присоја, кланица
и утихлих врхова.

У тихо пролетње вече, био сам туђин
пред кућом својом.

— Ко иде — гласну се дух давно згаснулог
огњишта.

— Неко ко већ читава вечност тражи самога
себе! — промуцах шапатам, опхрван тугом
и болом.

— Ах, ти си, сине! — јави се глас оца.
Пред кућом од камена и брвана, сетно је
шумео орах. . .

* * *

Пред очевом кућом у брдима завичаја,
стојим и оклевам:

није то моја кућа и нисам више ја.

Прошле су године и време у којем
бејех срећан, давно је минуло.

Светови долазе и одлазе, рођења и
смрти вечито трају; сви смо јадни и ништи;
нико спокојан није.

* * *

сенима стрица Олавка Симовића
из Вранеша понад Ариља

Отац и стриц обаљују букву. Један с једне,
други с друге стране стабла, наизменице измахују
секирама. Прште уоколо иверке; буква подрхтава;
трепери крошња.

Онда се, наједном, дрво зањиха од корена до
врха, наже на доњу страну, зајеча болно и сручи
на земљу, кршећи притом, и кидајући, гране оближњих
дрветá. Неколико тренутака иза тога, разлеже се потмуа
јека: кланцем, врлим странама, врховима брдá . . .
Отац и стриц, тада, седоше на пањ; хукнуше гласно;
уздахнуше тешко. У прозрачно-плаветном небу, над
модрим буковим крошњама, кружио је, и кликтао,
самотни орао.

* * *

Опустела кућа, зидови обурвани, коров и
гује уоколо. Мучна тишина и, ваздух што се
не креће.

Бледо, ни жуто ни румено, вечерње небо;
благе сенке низ обронке, и, преко утихлих врхова.
У модрим крошњама уснуо лахор; над пропланком
трепери Вечерњача; изгрева пун Месец.

Далеко, негде, пси лају; даљином, однекуд,
допире сетна и отегнута песма. . . Тихо, шумори,
самотан орах, пред кућом, давно опустелом. . .